

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. Търговище, 05.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Зорница Д. Павлова

при участието на секретаря Янита Т. Тончева
като разгледа докладваното от Зорница Д. Павлова Административно наказателно дело № 20233530200272 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 72, ал. 4 от ЗМВР – след като с решение № 24 /28.03.2023г., постановено по КАНД № 25/2023г. АС - Търговище е обезсилил решение № 4/17.01.2023г. по АНД № 882/2022г. по описа на РС - Търговище и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на РС - Търговище.

Производството е образувано по жалба от С. П. П. от гр.Търговище чрез пълномощник адв.И. В. от САК срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 1993з-197/08.12.2022 г., издадена от И. В. Д. на длъжност командир на отделение в група "Охрана на обществения ред" в сектор „Охранителна полиция“ при РУ – Търговище в ОДМВР - Търговище на основание чл.72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. В жалбата се възразява, че заповедта е незаконосъобразна и се иска отмяната ѝ. Твърди се, че същата не съдържа фактическите основания, обуславящи задържането, че проверката, извършена от полицейските органи е осъществена при липса на фактическо основание, съгласно Наредба № 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, че не са били налице предпоставките за задържане по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, тъй като П. е дал биологична проба,

оспорвайки показанията на техническото средство, както и че е нарушено изискването на чл.6, ал.2 от АПК, тъй като заповедта и нейното изпълнение са засегнали правата и законните интереси на С. П. в по - голяма степен от най- необходимото за постигане целите на закона.

В открито съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбата си чрез пълномощника, който представя и допълнителни писмени бележки. Претендират се разноските, направени в производството пред районен и административен съд /адвокатско възнаграждение и командировъчни разходи/.

Ответникът по жалбата - И. В. Д. - командир на отделение в група "Охрана на обществения ред" в сектор „Охранителна полиция“ при РУ – Търговище в ОДМВР - Търговище посредством пълномощник – гл.юрисконсулт в ОДМВР - Търговище Л. Ж., излага становище за неоснователност на жалбата. Намира, че оспорената заповед е законосъобразна и че задържането на лицето е извършено в съответствие с целта на закона, като същото е съобразно с разпоредбите на чл.66 и чл.67 от ЗМВР. Счита, че не са допуснати нарушения на процедурата по ЗМВР, регламентираща задържането на лица. Пледира за постановяване на решение, с което съдът да отхвърли оспорването и да потвърди обжалваната заповед за задържане като законосъобразна. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение и изтъква, че командировъчните разходи не следва да се считат за съдебни разноски.

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е **ДОПУСТИМА**.

След като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, с преписката и обжалвания административен акт, съдът намира от фактическа страна следното:

На 08.12.2022 г. И. В. Д. - командир на отделение в група "Охрана на обществения ред" в сектор „Охранителна полиция“ при РУ – Търговище в ОДМВР - Търговище, изпълнявал служебните си задължения съвместно с П. Д. П. - също полицейски служител от РУ –Търговище, на територията на посоченото полицейско управление. В 10:38 часа контролните органи спрели за проверка водач на лек автомобил "Мерцедес Б 200" с рег. № ****, движещ се по бул.“Трайко Китанчев“ до № 37 в посока към бул.“Сюрен“. При

проверката установили, че водач на автомобила е жалбоподателят С. П. П., който бил тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство „DRUG TEST 5000" с № ARNS -0001, което отчело положителен резултат за амфетамин. За извършената проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, бил съставен съответен протокол. С. П. оспорил резултата от техническото средство и поискал да даде биологична проба за лабораторно изследване. Издаден му бил талон за изследване с бл. № 129454, след което бил придружен до СО при МБАЛ - Търговище, където дежурен лекар извършил медицинско изследване и от лицето били взети биологични проби /кръв/ за лабораторно изследване.

Във връзка с извършената проверка на жалбоподателя бил съставен АУАН серия АД с бл. N 058722 / 08.12.2022 г. и Заповед за прилагане на ПАМ № 22-1993-000053 по чл. 171, т. 1, б „б“ от ЗДвП от 08.12.2022 г., с която на С. П. била наложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС“ до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

На основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР И. В. Д. издал Заповед за задържане на лице рег. № 1993з- 197/08.12.2022г. с посочен час 10:38 ч., с която било разпоредено задържане на лицето С. П. П. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Търговище, ул.*****, за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на РУ - Търговище. Като фактическо основание за издаване на заповедта било посочено: „Има данни за извършено престъпление - гр. Търговище по бул. „Тр. Китанчев“ до № 37 управлява МПС след употреба на наркотични вещества /амфетамин/ - чл. 343б (3) -образувано ЗМ - 881/08.12.2022г. по описа на РУ - Търговище“ . Копие от заповедта била връчена на задържаното лице срещу подпис. При задържането му, на основание чл.80, ал.1, т.1 от ЗМВР на С. П. бил извършен обиск от полицейски орган в присъствието на свидетел. За последното бил съставен протокол за личен обиск на лице от 08.12.2022 г., екземпляр от който също му бил връчен срещу подпис. Жалбоподателят попълнил и подписал декларация по чл.74, ал.3 от ЗМВР, че е запознат с правата си. С. П. бил освободен същия ден – 08.12.2022г. в 17: 30ч. С разписка било удостоверено връщането на намерените при обиска вещи и пари.

На следващия ден след проверката - 09.12.2022 г., жалбоподателят си направил независим уринен тест в медико - диагностична лаборатория „Кандиларов“ ООД, който показал отрицателен резултат за посочените в

теста наркотици, включително и за амфетамин.

Описаната фактическа обстановка се установява от писмените доказателства по делото - оспорената заповед рег. № 1993з-197/08.12.2022 г., протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози от 08.12.2022г., талон за изследване бл. № 129454, АУАН бл. № 058722/ 08.12.2022г., ЗППАМ № 22-1993-000053 / 08.12.2022 г., протокол за личен обиск на лице от 08.12.2022г., разписка за върнати вещи и пари на задържано лице от 08.12.2022г., декларация от 08.12.2022г. по чл.74, ал.3 от ЗМВР, листи за преглед на пациент от 08.12.2022г. - 11:26ч. и от 08.12.2022г. -17:12ч. от СО при МБАЛ -Търговище, заповеди № 363з - 483/24.03.2020г. и рег.№ 3633-2063 /16.09.2022г. на директора на ОДМВР - Търговище, акт за встъпване в длъжност от 25.03.2020г. на И. В. Д., заповеди № 8121з-1632/02.12.2021г. и № 8121з -329/22.03.2022г. на министъра на вътрешните работи, извлечение от регистъра за постъпилия ЗМ в РУ - Търговище за 2022г. и останалите писмени материали по делото. При формиране на изводите си за фактическата обстановка, съдът не взе предвид показанията на св.П. П., дадени пред настоящия съд с оглед ограничението по чл.226, ал.2 от АПК. Анализира показанията му, дадени при първоначалното разглеждане на делото, предвид задължението по чл.236, ал.2 от ГПК да обсъди събраните по делото доказателства /в тази насока решение № 13720 от 15.12.2015 г. на ВАС по адм. д. № 12203/2014 г., I о. ВАС/.

По правната си същност задържането на основание чл.72, ал.1, т.1 във вр. с чл.73 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 от ЗАНН – административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие.

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно -производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от предпоставките води до незаконосъобразност на

административния акт и е основание за отмяната му.

Видно от приложените заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед рег.№ 3633-2063/16.09.2022 г. на директора на ОДМВР -Търговище, заповед № 363з-483/24.03.2020г. на директора на ОДМВР - Търговище и акт за встъпване в длъжност от 25.03.2020 г., оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл.57, ал.1 от ЗМВР в границите на предоставената му, съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР компетентност.

Спазена е предвидената от закона писмена форма - така, както предвижда нормата на чл.74, ал.1 от ЗМВР: издадена е писмена заповед за задържане, която е подписана от издателя и от адресата след запознаване с правата му, произтичащи от наложеното ограничение. Заповедта е надлежно връчена, което е удостоверено с подпис на задържаното лице. Същата съдържа всички задължителни реквизити, посочени в специалната норма на чл.74, ал.2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, фактическите и правни основания за задържането, данните, индивидуализиращи задържаното лице – три имена, ЕГН, месторождение, постоянен адрес, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице, видно от подписаната декларация по чл.74, ал.3 от ЗМВР.

Посоченото правно основание за задържането е чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, съгласно която норма полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Изложени са и фактическите основания за задържането, а именно: налични данни за извършено престъпление – в гр.Търговище, по бул. „Тр. Китанчев“ до №37 управлява МПС след употреба на наркотични вещества /амфетамин/. Настоящият съдебен състав намира, че посочените факти са повече от достатъчни, за да се разбере лицето защо е било задържано, в съответствие с което да упражни адекватно и правото си на защита. Липсва изрично законово изискване в заповедта за задържане да се посочва детайлна информация по казуса, в случая - какво е било техническото средство, с което е извършена проверката, кой е номерът на пробата, какво ППС е управлявал водача и т.н. Съдът намира, че в случая правното основание за издаване на заповедта е ясно, фактическото твърдение е достатъчно конкретно и е пряко свързано с личността на задържаното лице, поради което

изискуемия стандарт е изпълнен от гледна точка възможността за обоснована преценка - представлява ли задържането законно ограничаване на правото на свобода и съвместимо ли е с принципа за защита на лицата от произвол. /В този аспект Решение от 24.06.2014 г. на Европейския съд по правата на човека по жалби № 50027/08 и № 50781/096 – Петков и Профиров срещу България/.

Правото на свобода и сигурност е регламентирано в чл.5, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/, ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г. – ДВ, бр. 66 от 1992 г., в сила за Република България от 7 септември 1992 г. След прогласяването на основното право - правото на живот /чл. 2/ и забраните за изтезания и нечовешко отношение /чл. 3/, в първата разпоредба на Конвенцията се изброяват хипотезите, в които ограничаването на личната свобода е допустимо. Изброяването е изчерпателно и трябва да се тълкува ограничително. Само този подход съответства на целта на чл. 5 – да гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода, на основание, което не е визирано в Конвенцията. Разпоредбата на чл. 5, § 1 изисква на първо място задържането да е "законосъобразно", което включва условието да бъде спазен редът, предписан от националния закон. Така, чрез изискването за законосъобразност, Конвенцията препраща по същество към националното право.

Както се посочи, фактическото задържане на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за срок до 24 часа, представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 от ЗАНН, която има за цел да предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да осуети наказателно преследване или да се укрие. Като всяка ПАМ, задържането за срок до 24 часа по чл.72 от ЗМВР налага неблагоприятни последици на адресата, поради което еднозначно следва да се установи, че тези последици са съразмерни и оправдани от гледна точка постигане на правно определен резултат. За прилагането на мярката е необходимо да са налице данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен към него, като е необходимо същите да са установени преди извършване на задържането. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР не е равнозначно на понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл.207, ал.1 от НПК, обосноваващи основателно предположение, че има извършено престъпление, като предпоставка за образуване на досъдебно производство по реда на НПК. Т.е. за прилагане на процесната

ПАМ не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин извършеното престъпление и вината на лицето, а е достатъчно само да са налице данни, сочещи на вероятен извод в тази посока. При тези обстоятелства за административния орган възниква правото при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, без да е длъжен да посочва точна квалификация на деянието. Последната се дава от разследващите органи и прокурора, а не от полицейски орган, осъществяващ дейност по чл.72, ал.1 във вр. с чл.57, ал.1 от ЗМВР. Предвид това и липсата на отразяване в оспорената заповед от кой нормативен акт е посочената в нея разпоредба на чл.343б, ал.3, не представлява обстоятелство, което да я опорочава.

В конкретния случай доказателствата по делото сочат, че след спирането му от полицейските органи, жалбоподателят като водач на МПС е бил тестван за употреба на наркотични вещества. Във връзка с последното е съставен протокол от 08.12.2022г. за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества – Приложение №2 към чл.5, ал.2 от Наредба №1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В протокола, който е подписан от полицейския орган и от провереното лице, е отбелязано - сигурен начин на шофиране, сигурна походка, ясен говор, очи – без особености, но също така е посочено и „треперене“, което е било съмнителен признак и респ. основание за извършване на проверката с техническо средство. В показанията на св.П., дадени при разпита му при първоначалното разглеждане на делото, също са налице данни, че жалбоподателят е бил притеснен и напрегнат. Съгласно чл.5, ал.1 от Наредба №1 от 19.07.2017г., при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване. В случая с негово съгласие жалбоподателят е бил тестван с техническо средство, което е надлежно утвърдено, съгласно чл.1, ал.5 от посочената наредба и заповед № 8121з-329/ 22.03.2022г. на министъра на вътрешните работи, а именно - с DRUG TEST 5000 с № ARNS -0001. Установено е, че същото е отчело употреба на наркотично вещество - амфетамин, във връзка с което на жалбоподателя бил съставен АУАН бл.№ 058722/ 08.12.2022г. Посочените обстоятелства се установяват от показанията на св.П., дадени при първоначалното разглеждане

на делото, протокола за извършване на проверка за наркотични вещества, талона за изследване, извлечението от регистъра за постъпилия ЗМ в РУ – Търговище за 2022г. Фактът, че полицейските органи са възприели управлението на автомобила от жалбоподателя и че техническото средство е отчело употреба на амфетамин, е било напълно достатъчно същите да приемат, че са налице данни за извършено престъпление от страна на проверения водач на МПС. От тези данни следва, че към момента на издаване на оспорената заповед, е било налице законно основание за прилагането на ПАМ по смисъла на чл.72 от ЗМВР.

Съдът намира, че наложената ПАМ е и в съответствие с целта на задържането – съгласно чл.66 и чл.67 от ЗМВР, полицейските органи са длъжни да вземат мерки за отстраняване на условията и причините, които могат да доведат до извършване на престъпление и други нарушения на обществения ред, както и в тяхно задължение е да вземат всички мерки, с които да предотвратят или да подпомогнат разследването на престъпления. Предвид отчетения от техническото средство резултат, взетата спрямо жалбоподателя мярка е била целесъобразна не само с оглед преустановяване констатираното управление на МПС след употреба на наркотично вещество, но и с оглед предотвратяване евентуално извършване на по - тежко престъпление, респ. отстраняване на условията и причините, които биха могли да доведат до извършването на престъпление. Предвид това и целесъобразността на задържането не се изключва от обстоятелството, че на жалбоподателя е била наложена и ПАМ по чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС.

Ирелевантно за настоящия спор е обстоятелството, че направеният на 09.12.2022г. независим уринен тест от жалбоподателя в МДЛ „Кандиларов“ ООД е показал отрицателен резултат за наркотични вещества. Това обстоятелство е последващо по отношение издаването на оспорената заповед и не води до отпадане на материалноправното основание за задържането, което се преценява към момента на събиране на данните за извършено престъпление и съпричастността на лицето към него. По делото не са представени доказателства – налице ли е резултат от изследването на биологичната /кръвна/ проба, дадена от жалбоподателя. Следва да се посочи обаче, че и при евентуален отрицателен резултат от лабораторния ѝ анализ, по горепосочените причини същият би имал значение единствено за преценката относно повдигането или не на обвинение за извършено

престъпление, не и относно законността на задържането.

Въз основа на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че задържането на С. П. П. е извършено на законово основание, както и че ограничаването на свободата му е било обосновано и осъществено в съответствие с принципа за съразмерност по смисъла на чл.6 от АПК.

Правата и законните му интереси не са били засегнати в по-голяма степен от необходимото за целта, за която актът е бил издаден.

По посочените съображения, съдът намира, че процесната заповед е издадена законосъобразно, при наличие на материалноправните основания за това и при спазване на съответните процесуалните правила, поради което и оспорването следва да бъде отхвърлено.

Предвид този извод, искането на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява неоснователно. От ответника по жалбата разноски не са претендирани.

С оглед горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. П., ЕГН ***** от гр.Търговище, чрез адв.И. В. от САК срещу Заповед за задържане на лице рег. №1993з-197/08.12.2022 г., издадена от И. В. Д. - командир на отделение в група "Охрана на обществения ред" в сектор „Охранителна полиция“ при РУ – Търговище в ОДМВР – Търговище.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – Търговище в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Търговище: _____